

DANK U VOOR DE SCHOOL
SINT-JULIAAN DE VLINDERTUIN
EN ZEKER VOOR ALLE JUFFEN
EN MEESTERS:

JUF GAËLLE JUF CLARISSA JUF
MARINNE JUF LEEN JUF SAMYA
JUF MOUNIA JUF GIADA JUF
SOFHIE JUF SARAH JUF
RIANNE JUF IMKA MEESTER
JAAN (DE BESTE) MEESTER
DENNIS MEESTER STIJN
MEESTER RAYANE (OOK DE
BESTE) JUF CAI-WANG EN JUF
BIEKE

HOOFDSTUK 1 — DE DEUR DIE ER GISTEREN NIET WAS

Igor had al veel vreemde dingen gezien in de sporthal van FC Stormwind. Een keeperstrainer die altijd vergat dat hij een fluitje had. Een bal die spontaan ontplofte tijdens een wedstrijd. Een keer zelfs een duif die een penalty probeerde te koppen. Maar een nieuwe deur in de kleedkamer? Dat was nieuw.

Hij trok zijn keeperhandschoenen recht en keek naar Oliwier, die naast hem stond met zijn tas nog half open.

“Die deur was er gisteren niet,” zei Igor.

“Precies daarom moeten we erin,” antwoordde Oliwier zonder aarzelen.

Oliwier was een jaar ouder, een kop groter, en minstens drie keer zo roekeloos. Hij was de keeper die zonder nadenken voor een bal sprong die harder ging dan een trein. Igor daarentegen dacht eerst na, dan nog eens, en dan pas sprong hij.

Samen waren ze het perfecte duo.

De deur was oud, scheef, en had een bordje dat duidelijk door iemand met haast was geschreven:

NIET BINNENGAAN (tenzij je durft)

“Dat klinkt niet bepaald geruststellend,” mompelde Igor.

“Het zegt toch ‘tenzij je durft’? Nou, ik durf,” zei Oliwier, en hij legde zijn hand al op de klink.

“Wacht!” riep Igor. “Misschien is het... gevaarlijk.”

“Alles is gevaarlijk als je erover nadenkt,” zei Oliwier. “Daarom denk ik er niet over na.”

Hij duwde de deur open.

Een koude luchtstroom kwam hen tegemoet, ruikend naar metaal, olie en... iets zoets? Alsof iemand net een zak snoep had opengescheurd.

Ze stapten naar binnen.

De kamer was klein, donker en gevuld met vreemde apparaten. Aan de muur hingen foto's van keepers — oude keepers, beroemde keepers, keepers die sprongen alsof ze konden vliegen. In het midden stond een metalen machine op wielen, met knoppen, hendels en een grote rode knop waarop stond:

SCHIET

Igor slikte.

“Dit ziet er... gevaarlijk uit.”

“Dit ziet er FANTASTISCH uit,” verbeterde Oliwier.

En toen gebeurde het.

De machine begon te trillen.

Een lichtje knipperde.

De rode knop begon te gloeien.

En zonder dat iemand hem aanraakte, hoorde Igor een stem — een metalen, krakende stem:

“Keeper gedetecteerd. Test start over... drie... twee... één...”

HOOFDSTUK 2 — DE EERSTE SCHOTEN

De machine schoot.

Niet zomaar een bal.

Niet een gewone penalty.

Maar een zilveren bal die zong.

Ja, zong.

“LA-LA-LAAAAA!” galmde het ding terwijl het door de lucht suisde.

Oliwier dook instinctief. De bal vloog rakelings langs zijn oor en knalde tegen de muur, waar hij uiteenspatte in een wolk van glitter.

“Wat WAS dat?” riep Igor.

“Een kans om te laten zien hoe goed we zijn,” zei Oliwier, die alweer recht stond.

De machine schoot opnieuw.

Dit keer was het een bal die onderweg van richting veranderde alsof hij gedachten kon lezen. Igor sprong naar links — de bal ging naar rechts. Hij sprong naar rechts — de bal ging omhoog. Hij sprong omhoog — de bal ging omlaag.

“Dit is onmogelijk!” riep Igor.

“Onmogelijk is mijn tweede naam,” zei Oliwier, en hij dook precies op het juiste moment. De bal ketste tegen zijn handschoen en viel op de grond, waar hij begon te... kwaken?

“KWA-KWA-KWA!”

“Is dat een... eendenbal?” vroeg Igor.

“Een keeper moet op alles voorbereid zijn,” zei Oliwier trots.

De machine stopte abrupt.

Een scherpje lichtte op.

TEST 1 VOLTOOID.

KEEPERS GESCHIKT.

VOLGENDE FASE START BINNENKORT.

Igor keek naar Oliwier.

Oliwier keek naar Igor.

Beiden dachten hetzelfde:

Dit was nog maar het begin.

HOOFDSTUK 3 — MENEER KLEM

De volgende dag stond er iemand op hen te wachten in de sporthal.

Een man.

Lang.

Dun.

Met een gezicht dat eruitzag alsof hij altijd citroenen at.

Zijn ogen waren scherp, zijn wenkbrauwen dun en zijn glimlach... afwezig.

“Jullie hebben iets gevonden dat niet van jullie is,” zei hij zonder zich voor te stellen.

“Wie bent u?” vroeg Igor.

“Mijn naam is Meneer Klem,” zei de man. “En die machine die jullie gisteren hebben gebruikt... is van mij.”

Oliwier stapte naar voren.

“Die deur stond open. Dat is niet onze schuld.”

“De machine kiest wie hem mag gebruiken,” zei Meneer Klem. “En hij heeft jullie gekozen. Dat betekent dat jullie... talent hebben.”

Hij keek hen aan alsof hij door hun schedels heen kon kijken.

“Maar talent is gevaarlijk,” zei hij. “Zeker als het verkeerd gebruikt wordt.”

Igor voelde een rilling.

Oliwier voelde adrenaline.

“Wat wilt u precies?” vroeg Igor.

“Dat jullie stoppen,” zei Meneer Klem. “Onmiddellijk.”

Maar toen draaide hij zich om en liep weg.

En Igor wist één ding zeker:

Deze man had iets te verbergen.

HOOFDSTUK 4 — DE MACHINE WORDT WAKKER

Igor sliep slecht die nacht. Niet omdat hij bang was — al zou niemand hem ongelijk geven als hij dat wél was — maar omdat zijn hoofd vol zat met vragen. Hoe kon een machine weten dat hij een keeper was? Waarom schoot het ding zingende ballen? En vooral: waarom wilde Meneer Klem dat ze ermee stopten?

Oliwier daarentegen had heerlijk geslapen. Hij had gedroomd dat hij een bal stopte die zo hard was dat hij de tijd zelf stilzette. Toen hij wakker werd, was hij meteen klaar voor actie.

“Vandaag gaan we terug,” zei hij terwijl hij zijn ontbijt naar binnen werkte alsof het een wedstrijd was. “Die machine heeft ons nog lang niet alles laten zien.”

Igor keek op van zijn cornflakes. “We weten niet eens wat het ding wil.”

“Machines willen niets,” zei Oliwier. “Ze doen gewoon wat ze moeten doen.”

Maar Igor wist beter. De machine had gesproken. En machines die spreken, willen altijd iets.

Toen ze de sporthal binnenkwamen, was het er stil. Te stil. Geen trainers, geen spelers, geen geluid van stuiterende ballen. Alleen het zachte gezoem van de TL-lampen.

“Misschien is er niemand omdat het nog vroeg is,” zei Oliwier.

“Het is half tien,” zei Igor. “Dat is niet vroeg.”

Ze liepen naar de kleedkamer. De deur stond op een kier. Igor voelde zijn hart sneller kloppen. Oliwier duwde hem zachtjes vooruit.

“Kom op. Jij eerst.”

Igor duwde de deur open.

De machine stond midden in de kamer. Maar hij zag er anders uit dan gisteren. De lampjes knipperden sneller. De rode knop pulseerde als een hartslag. En op het schermpje stond:

SYSTEEM: ACTIEF

STATUS: WAKKER

NIEUWE KEEPERS GEVONDEN

TEST 2 START NU

“Nieuwe keepers?” fluisterde Igor. “Wie bedoelt hij?”

Oliwier keek om zich heen. “Wij zijn de enigen hier.”

De machine begon te trillen. Een metalen arm schoof uit de zijkant, alsof het ding een gigantische robot-octopus was. De arm pakte een bal uit een vakje dat Igor gisteren niet eens had gezien.

De bal was zwart. Pikzwart. Alsof hij licht opslokte.

“Dat ziet er niet goed uit,” zei Igor.

“Dat ziet er geweldig uit,” zei Oliwier.

De machine richtte zich op hen.

Het schermpje knipperde.

SCHOTTYPE: SCHADUW

SNELHEID: ONBEKEND

RICHTING: ONVOORSPELBAAR

GEVAAR: HOOG

“Hoog?!” riep Igor. “Waarom staat er ‘gevaar: hoog’?”

Maar het was al te laat.

De machine schoot.

De bal vloog niet door de lucht — hij gleed erdoorheen als een schaduw die losgekomen was van zijn eigenaar. Hij veranderde van vorm, van grootte, van richting. Soms leek hij dichtbij, dan weer ver weg.

“Hoe moet je dit stoppen?” riep Igor.

“Met lef,” zei Oliwier, en hij sprong.

Maar de bal verdween.

Gewoon — poef — weg.

“Waar is hij?” vroeg Igor.

Achter hen klonk een geluid. Een zacht, dreigend woef.

Ze draaiden zich om.

De bal hing achter hen in de lucht, alsof hij hen had besluipt.

“Dat is niet eerlijk,” zei Igor.

“Geen enkele penalty is eerlijk,” zei Oliwier.

De bal schoot opnieuw, dit keer recht op Igor af. Igor dook, maar de bal volgde hem als een hond die zijn baasje achterna zat.

“Hij zit achter mij aan!” riep Igor.

“Dan moet je sneller zijn!” riep Oliwier terug.

Igor rolde over de grond, sprong op, dook achter een bankje. De bal knalde ertegenaan en liet een zwart brandplekje achter.

“Oké,” hijgde Igor. “Dit is officieel te gevaarlijk.”

“Of officieel geweldig,” zei Oliwier.

De bal maakte een laatste duikvlucht. Igor zag hem komen. Hij voelde zijn reflexen aanscherpen. Hij sprong — niet weg, maar naar voren.

Zijn handschoenen raakten de bal.

Een koude schok trok door zijn armen.

De bal viel op de grond en loste op in rook.

Het schermpje van de machine lichtte op.

TEST 2 VOLTOOID

KEEPER IGOR: GESLAAGD

KEEPER OLIEWIER: GESLAAGD

VOLGENDE FASE START BINNENKORT

Igor zakte op de bank.

Oliwier grijnsde breed.

“Zie je wel,” zei hij. “We kunnen dit.”

Maar Igor keek naar de machine.

En de machine keek terug.

Hij wist het zeker.

Dit ding werd elke minuut slimmer.

HOOFDSTUK 5 — DE TRAINING VAN DE EEUW

De volgende ochtend stonden Igor en Oliwier al vroeg op het veld. De lucht was fris, de grassprietten nog nat van de dauw, en de sporthal stond er stil bij alsof hij sliep. Maar Igor wist

beter: de machine sliep nooit. Hij voelde het. Het ding was wakker, alert, en misschien zelfs... nieuwsgierig.

“Vandaag gaan we trainen,” zei Oliwier terwijl hij zijn handschoenen aantrok. “Echt trainen. Niet zomaar een beetje duiken en springen. We gaan beter worden dan ooit.”

Igor keek hem aan. “We hebben gisteren bijna een bal van schaduw in ons gezicht gekregen.”

“Precies,” zei Oliwier. “En we hebben hem gestopt.”

Dat was waar. Maar Igor wist dat de machine niet zomaar ballen schoot. Het ding testte hen. Het observeerde hen. Het leerde van hen.

Ze liepen naar de kleedkamer. De deur stond open, alsof de machine hen verwachtte. Igor voelde zijn maag draaien. Oliwier stapte zonder aarzelen naar binnen.

De machine stond in het midden van de kamer, maar dit keer was hij niet stil. Hij zoemde zacht, alsof hij opgewonden was. Het schermpje lichtte op.

KEEPERS GEDTECTEERD

TRAININGSMODUS GEACTIVEERD

NIVEAU: EXTREEM

“Extreem?” zei Igor. “Waarom extreem?”

“Misschien omdat we extreem goed zijn,” zei Oliwier.

De machine schoof een metalen lade open. Daarin lagen vijf ballen. Niet gewone ballen. Elke bal had een andere kleur, een andere textuur, een andere... energie.

De eerste bal was rood en leek te gloeien.

De tweede was blauw en leek te drijven.

De derde was groen en pulseerde als een hartslag.

De vierde was geel en trilde zachtjes.

De vijfde was wit en leek van binnenuit te schijnen.

“Wat zijn dit?” vroeg Igor.

Het schermpje antwoordde:

TRAININGSBALLEN

ELKE BAL TEST EEN ANDERE KEEPERSSKILL

BEGINNEN?

Oliwier drukte op JA voordat Igor kon protesteren.

De machine schoot de rode bal.

Hij kwam als een vuurpijl door de lucht, zo snel dat Igor hem nauwelijks zag. Oliwier dook, maar de bal veranderde van richting op het laatste moment. Igor sprong, maar de bal ging omhoog. De bal leek hen uit te dagen.

“Hij is te snel!” riep Igor.

“Niets is te snel,” zei Oliwier, en hij zette zich schrap.

De bal kwam opnieuw. Dit keer bleef hij laag. Oliwier dook. Igor sprong. Hun handschoenen raakten elkaar — en de bal ketste ertussenin.

Hij viel op de grond en doofde uit.

Het schermpje lichtte op.

SNELHEID: GESLAAGD

De blauwe bal kwam omhoog uit de lade. Hij zweefde. Niet vloog — zweefde. Alsof hij geen zwaartekracht kende.

“Hoe stop je een bal die niet valt?” vroeg Igor.

“Je springt hoger,” zei Oliwier.

De bal begon te draaien. Langzaam eerst, toen sneller. Hij trok de lucht om zich heen mee, alsof hij een mini-tornado was.

“Dit is onmogelijk,” zei Igor.

“Onmogelijk is mijn specialiteit,” zei Oliwier.

Hij sprong. De bal steeg. Igor sprong ook. De bal steeg nog hoger. Het leek alsof de bal hen uitlachte.

Toen deed Igor iets wat hij zelf niet had verwacht. Hij sprong niet naar de bal — hij sprong voorbij de bal. Hij gebruikte zijn momentum om zich om te draaien in de lucht en tikte de bal met zijn vingertoppen naar beneden.

De bal viel. Oliwier dook en ving hem.

ZWAARTEKRACHT: GESLAAGD

De groene bal pulseerde. Igor voelde de trillingen in zijn borst. De bal leek hun hartslagen te kopiëren.

“Dit voelt niet goed,” zei Igor.

“Het voelt geweldig,” zei Oliwier.

De bal schoot op hen af. Niet snel, maar met een ritme. Tik. Tik. Tik. Elke tik veranderde zijn richting. Igor probeerde te anticiperen, maar de bal volgde zijn eigen logica.

“Hij beweegt op onze hartslag,” zei Igor.

“Dan moeten we hem misleiden,” zei Oliwier.

Ze begonnen te rennen. Hun hartslagen stegen. De bal werd sneller. Toen stopten ze abrupt. Hun hartslagen daalden. De bal vertraagde.

Igor sprong. Oliwier dook. Samen klemde ze de bal tussen hun handschoenen.

RITME: GESLAAGD

De gele bal trilde. Hij leek te lachen. Igor voelde zijn zenuwen tintelen.

“Dit is een nerveusmakende bal,” zei Igor.

“Dan moeten we hem kalmeren,” zei Oliwier.

Maar de bal had geen zin om gekalmeerd te worden. Hij stuiterde door de kamer, tegen muren, tegen banken, tegen het plafond. Igor en Oliwier doken, sprongen, rolden. De bal was overal tegelijk.

“Hij is te chaotisch!” riep Igor.

“Dan moeten we nóg chaotischer zijn!” riep Oliwier.

Ze begonnen te bewegen zonder plan. Zonder logica. Zonder strategie. Ze sprongen op rare momenten, doken zonder reden, draaiden rondjes. De bal raakte in de war. Hij vertraagde. Hij stopte.

Igor tikte hem zachtjes op de grond.

CHAOS: GESLAAGD

De witte bal kwam als laatste. Hij straalde. Niet fel, maar warm. Rustig. Vreemd geruststellend.

“Deze is anders,” zei Igor.

“Deze is... mooi,” zei Oliwier.

De bal bewoog langzaam. Heel langzaam. Hij leek hen te observeren. Te bestuderen. Te begrijpen.

Toen schoot hij.

Niet snel. Niet hard. Maar perfect. Een perfecte penalty. Onhoudbaar. Onvoorspelbaar. Onmenselijk precies.

Igor en Oliwier keken elkaar aan.

“Deze bal test... alles,” zei Igor.

“Dan stoppen we hem samen,” zei Oliwier.

De bal kwam dichterbij. Igor sprong. Oliwier sprong. Hun handen raakten elkaar. De bal gleed ertussen door.

Maar Igor draaide zijn pols. Oliwier strekte zijn vingers. En samen tikten ze de bal net genoeg af om hem naast het doel te laten gaan.

De bal viel stil.

Het schermpje lichtte op.

VOLLEDIGE TRAINING VOLTOOID

KEEPERS: UITZONDERLIJK

VOLGENDE FASE START BINNENKORT

Igor zakte op de grond.

Oliwier lachte breed.

“We worden beter,” zei hij.

Maar Igor keek naar de machine.

En hij wist dat de machine ook beter werd.

HOOFDSTUK 6 — DE BAL VAN ROOK

De dagen na de extreme training waren vreemd. Igor merkte dat hij sneller reageerde dan ooit. Zijn reflexen waren scherper, zijn sprongen hoger, zijn duiken preciezer. Zelfs op school merkte hij het: toen iemand een prop papier naar hem gooide, ving hij die zonder te kijken. De leraar keek hem aan alsof hij een soort ninja was.

Oliwier had hetzelfde. Tijdens een oefenwedstrijd stopte hij een bal die zo hard was dat iedereen dacht dat zijn handen zouden breken. Maar hij stond gewoon op, schudde zijn vingers los en zei: “Volgende!”

Toch voelde Igor dat er iets niet klopte. De machine had hen sterker gemaakt, maar waarom? Wat wilde het ding? En waarom had Meneer Klem hen gewaarschuwd?

Op woensdagmiddag besloten ze terug te gaan. De sporthal was leeg, zoals altijd wanneer de machine hen nodig had. De deur naar de geheime kamer stond op een kier. Igor voelde een koude rilling toen hij hem openduwde.